

Arrest

nr. 301 073 van 5 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DESWAEF
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HAYEZ *loco* advocaat A. DESWAEF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 13 mei 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 17 mei 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 juni 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekende partij gehoord op 7 juni 2023.

1.3. Op 25 september 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 september 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Cali in het departement Valle del Cauca. Daar heeft u een grote tijd van uw leven gewoond in de wijk Chapinero. De laatste vier jaar voor uw vertrek woonde u in de wijk Ciudad Country, gelegen tussen Cali en Jamundi. Daar woonde u met uw moeder, uw stiefvader en uw twee jongere halfzussen. Met uw biologische vader is uw band minder goed. U valt namelijk op mannen en uw vader aanvaardde uw geaardheid niet. Qua onderwijs behaalde u een universitair diploma als verpleegkundig paramedisch assistent. U kon evenwel geen job vinden in die branche omdat men overal twee jaren ervaring eiste. Wel hebt u gewerkt als dragqueen, hoofdzakelijk in dezelfde discotheek (R.(...) B.(...)).

Uw problemen begonnen op 19 februari 2022, toen u 's nachts in uw drag-kledij onderweg was van de discotheek naar een nabijgelegen hostel. U werd door een zestal mannen nageroepen, zij gooiden stenen naar u en u werd ook geduwd. U kwam op de grond terecht en zag dat ze uw pruik hadden afgenomen en erop stampden. Uiteindelijk kon u weggelopen en uw weg naar het hostel verder zetten. Op 3 maart 2022 diende u een klacht in bij het Colombiaanse parket. U meent dat de bevoegde diensten niets ondernomen hebben. Zo werd u genegeerd toen u verzoeken indiende om een stand van zaken te krijgen, en ontving u niet de nodige documenten toen u de klacht opvroeg.

Op 6 maart 2022 werd u opnieuw nageroepen toen u in drag-kledij over straat wandelde, ditmaal door één persoon vanuit een bestelwagen. Hij vroeg naar uw prijs, zei dat u mooi was en bleef aandringen dat hij u goed zou betalen. U antwoordde telkens dat u geen sekswerker was. Toen u wou verder wandelen, nam hij uw arm vast, sleurde hij u naar zijn wagen en haalde hij een mes boven. U riep om hulp, waarop de man u bedreigde. Uiteindelijk stapte hij in zijn wagen en reed hij weg. Op 7 maart 2022 diende u ook van dit voorval een klacht in bij het parket. Echter werd er nadien weer niet ingegaan op uw vraag toen u de diensten verzocht om een stand van zaken en een kopie van uw verklaring.

Ongeveer twee weken na uw vorige aanvaring zag u de voornoemde man terug toen u buitenkwam uit de supermarkt. Hij staarde u aan. U was geschrokken, liep terug de winkel binnen en belde naar uw moeder, die u later kwam ophalen. Bij het buitengaan van de winkel, was de man al vertrokken.

Nog eens twee weken later bevond u zich met uw vrienden op de parking van een winkelcentrum genaamd Garmin Plaza. Daar zag u de man opnieuw. U lichtte uw vrienden in van de eerdere gebeurtenissen en jullie liepen enkele winkels binnen, daarna vertrokken jullie terug naar huis. In de periode hierop volgend nam u voorzorgen door thuis te blijven en wanneer u het openbaar vervoer nam, was u erg voorzichtig.

Op 20 april 2022 kende u een laatste incident met de man in kwestie. U had die dag met vrienden afgesproken om samen TikTok-filmpjes te maken. Toen u 's avonds laat terugkeerde naar huis, herkende u zijn auto, die langs u stopte. De man draaide zijn ruit open, bekeek u en stapte hierna uit. Hij stelde wederom voor om ergens naartoe te gaan en u te betalen, waarna u wederom zei dat u geen sekswerker was. U probeerde weg te komen, maar hij greep uw arm en bleef aandringen om met hem mee te gaan. Toen u hem bleef afwijzen, pakte hij u vast en sloeg hij uw lichaam tegen de wagen aan. Hij probeerde u te verstikken en seksueel te misbruiken. U was eerst in shock, maar u kon zich nadien afzetten tegen de wagen en zo de man met uw lichaam wegduwen. Hij viel op de grond en u rende weg naar huis. Eenmaal thuis lichtte u uw moeder en stiefvader in. Uw stiefvader liep prompt naar buiten om de man en zijn wagen te zoeken, maar kon niemand meer vinden.

Op 29 april 2022 vroeg u uw paspoort aan, en twee weken voor uw vertrek kocht u uw vliegtickets aan.

Op 10 mei 2022 verliet u Colombia en via Panama en de Verenigde Staten vloog u naar België. Op 17 mei 2022 diende u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in. Hier in België werd de diagnose van hiv bij u vastgesteld.

Toen u in België was, belden uw moeder en uw stiefvader om te zeggen dat ze drie keer een man in een voertuig hadden zien rondrijden in uw buurt, die beantwoordde aan de fysieke kenmerken van uw belager.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u uw belager alsook de algemene homofobie die in het land heerst en een groepering ginds die erop uit is om personen behorend tot de LGBT-gemeenschap te vermoorden. Ook haalt u aan dat u bij terugkeer naar Colombia geen consistente behandeling tegen hiv zou kunnen verkrijgen en ook geen psychologische hulpverlening.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw paspoort, medische documenten in verband met uw hiv-diagnose, enkele nieuwsberichten, foto's van uw verwondingen, enkele foto's van u in makeup en als dragqueen en een video van uw pruik. Toen u hier in België was, ontving u te langzaam toch documenten inzake uw parketaangiftes, die u heden ook neerlegt ter staving van uw verzoek. Dit betreffen uw twee aangifteformulieren en uw eerdere email-correspondentie met hen. Het parket gaf tevens aan dat het onderzoek na ongeveer een maand werd afgesloten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Gevraagd naar de motieven die u ertoe aanzetten uw land te verlaten, verwees u naar de aanvaring van 19 februari 2022 als zijnde uw eerste probleem. U beschreef dat u 's nachts, onderweg van een discotheek naar een hostel, een hoek omsloeg waar een groepje mannen stond. Nadat u enkele stappen voorbij hen was, begonnen ze plotseling met stenen te gooien, u uit te schelden en u tweemaal te duwen (CGVS p.8). U bent niet zeker met hoevelen zij precies waren – u houdt het op een zestal – en hun gezichten zou u niet echt hebben ingeprent (CGVS p.8, p.14). Of de persoon die u later begon te stalken toen deel uitmaakte van de mannen, weet u evenmin te zeggen (CGVS p.14). Met deze laatste betrof het in ieder geval een eenmalig incident. U haalde geen verdere hinder met deze personen aan in de maanden daarop volgend, hoewel u nadien nog steeds ging werken in discotheken (CGVS p.8-13). U stelde eveneens dat een andere jongen die u kende uit dezelfde discotheek ook al iets gelijkaardig zou hebben meegemaakt en dat dit wel vaker in Colombia zou voorvallen (CGVS p.13). Uit dit alles volgt dat u geen vooraf uitgekozen doelwit was, maar eerder een toevallig slachtoffer dat zich op het verkeerde moment op

de verkeerde plaats bevond. Bijgevolg zijn er geen goede redenen om aan te nemen dat u in de toekomst opnieuw hinder zou moeten ondervinden met de voornoemde personen. Bovendien kunt u in het geval van eventuele problemen met derden in de toekomst, wenden tot de Colombiaanse autoriteiten. Zoals zal blijken verderop in deze beslissing, kon u in het verleden immers ook al rekenen op hun hulp en bijstand (zie infra).

Anderzijds haalde u aan meermaals geïmagineerd te zijn door een onbekende man die u stalkte omdat hij met u naar bed wou (CGVS p.9-11). Echter dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij uw verklaringen hieromtrent, te beginnen bij uw aanvaring met hem op 6 maart 2022. Dit gebeurde opnieuw na afloop van uw bezoek aan een discotheek. Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u het volgende noteren: "Ik had mijn show gedaan en ik werd ervoor betaald. Ik heb er niet op gelet of die persoon in de discotheek was of niet" (zie CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ten aanzien van het Colombiaanse parket verklaarde u iets gelijkaardigs: "Ik verliet een discotheek. Daar was ik aan het werk. Ik was onderweg naar het hotel om me te kleden". Het parket vatte als volgt samen: "De klager houdt voor dat hij zich richting een hotel begaf waar hij logeerde na zijn werkdag te hebben afgerond in een discotheek, als danseres" (zie vertaling parketaangiftes in map 'landeninformatie' van het administratief dossier). Op uw persoonlijk onderhoud beweerde u daarentegen iets anders, namelijk dat u eerder die nacht geen voorstelling had gegeven maar enkel, weliswaar in drag-outfit, naar de discotheek was gegaan om uw steun te betuigen. Die nacht was het evenwel niet uw show (CGVS p.9). Dat uw verklaringen hierover niet consistent zijn, is opvallend. Het gaat hier immers over het startpunt van al uw problemen met de voornoemde man en, los daarvan, beaamde u dat uw initiële interview bij DVZ goed verlopen was, ontving u een kopie van uw verklaringen en u formuleerde geen inhoudelijke opmerkingen over het verslag (CGVS p.2-3), dat overigens behoorlijk gedetailleerd werd opgetekend.

U vervolgde uw relaas door te stellen dat u de man in kwestie nadien nog drie keren gezien heeft. Het CGVS acht het opmerkelijk dat u er toen telkens in slaagde om aan uw belager te ontkomen. U verklaarde hierover dat u, respectievelijk, een tijdje wachtte in een supermarkt tot wanneer hij weging en u anderzijds met vrienden winkels van een winkelcentrum binnenging om hem zo te kunnen afschudden (CGVS p.10-11). Het lijkt evenwel weinig waarschijnlijk dat uw belager uitgerekend dit soort plaatsen zou uitpikken om opnieuw toe te slaan, waar zich doorgaans veel mensen bevinden. Indien uw belager niet kon verkroppen dat u geen seks met hem wou en hij daarom, desnoods onder dwang, nogmaals avances wilde maken – zo blijkt toch uit uw relaas – valt het moeilijk te begrijpen dat hij dat op dergelijke publieke locatie zou doen. De kans dat hij in zijn opzet zou slagen, was zo wel erg klein. Dat uw laatste aanvaring met hem desondanks gebeurde in een duistere hoek, maar wel op een plek waar ook straten en auto's zijn, lijkt dan ook bedenkelijk (CGVS p.11). Hetzelfde kan worden gezegd van uw verklaring als zou u van hem ontsnapt zijn door hem met uw lichaam achterover te duwen en vervolgens weg te rennen (CGVS p.11). U beschreef immers dat hij u reeds verschillende vuistslagen op het gezicht had uitgedeeld en hij u probeerde te verstikken door u vast te grijpen aan de nek en u op te heffen (CGVS p.11), waardoor het weinig realistisch overkomt dat u in staat was om hier tegenin te gaan. Het valt bovendien op dat u zich toen op vijftien minuten (te voet) van uw huis bevond (CGVS p.11) en u voorts verklaarde dat uw belager gezegd had dat hij wist waar u woonde en waar u zich ophield (CGVS p.9). In dat geval valt het eerder te verwachten dat hij u in, of op zijn minst buiten aan uw huis zou proberen te onderscheppen. Zoiets blijkt echter niet uit uw relaas, evenmin kende u nog problemen met hem in de drie weken tussen uw laatste aanvaring met hem en uw vertrek (CGVS p.8-13, p.15; zie ook infra). Kort gezegd rijzen er toch behoorlijk wat twijfels bij de door u geschetste gang van zaken.

Waar u nog beweerde dat uw moeder en stiefvader bij drie gelegenheden na uw vertrek een bestelwagen hebben zien rondrijden in de buurt van uw huis met een bestuurder die beantwoordt aan de fysieke kenmerken van de man die u stalkte (CGVS p.13, p.14), moet worden opgemerkt dat u zich slechts baseert op vermoedens en veronderstellingen. Toen er op het persoonlijk onderhoud werd doorgevraagd naar die kenmerken, kwam u immers niet verder dan slechts een vage en zeer oppervlakkige beschrijving: "Hij was groot, zoals ik, hij was een beetje aan de gezette kant, maar gespierd. Hij droeg altijd een jeans als ik hem zag. Hij had altijd kort haar" en zijn huidskleur was "niet zo donker, noch heel wit... Niet zo, ja... Bruinig... Zoiets" (CGVS p.13). Het hoeft weinig betoog dat toch heel wat mannen in uw stad aan die kenmerken zullen voldoen. Hetzelfde geldt wat betreft de bestelwagen. Daarover kon u alleen zeggen dat het een witte betrof, zonder het automerk of enig andere bijzonderheid te kunnen opnoemen (CGVS p.14). U kunt met andere woorden niet hardmaken dat de persoon en het voertuig die uw ouders zagen, zouden gelinkt zijn aan uw belager, over wie u expliciet stelde dat u hem niet kent en niet weet wie hij is (CGVS p.13). Vanuit diezelfde optiek kunt u evenmin hardmaken dat uw belager een seriemoordenaar zou zijn die deel uitmaakt van een terroristische groep die met homoseksuele personen afspreekt voor seks en hen daarna vermoordt, zoals u op het einde van uw vrije relaas aangaf (CGVS p.13-14). Ook hier beroept u zich slechts op blote beweringen en pure speculatie, wetende dat u de man niet kent en slechts een vage beschrijving van hem kunt geven. Overigens kan nog de bedenking gemaakt worden dat, mocht uw belager werkelijk een seriemoordenaar zijn en bij een georganiseerde criminele groepering behoren,

het in dat geval des te opmerkelijker is dat u er telkens in zou zijn geslaagd hem af te schudden en ook dat u in de drie weken voor uw vertrek geen ernstige problemen meer zou hebben gekend.

Verder dient er een en ander te worden opgemerkt over uw aangiftes bij het parket. U deed een eerste maal aangifte op 3 maart 2022 naar aanleiding van de groep mannen die u op straat lastigvielen; uw tweede aangifte dateert van 7 maart 2022, één dag nadat u voor het eerst belaagd werd door de voornoemde man (zie vertaling parketaangiftes in map 'landeninformatie'). Het CGVS acht het merkwaardig dat dit ook meteen uw laatste aangifte betrof. U verklaarde immers dat deze dader u na 7 maart 2022 nog drie keer probeerde te benaderen. Bij de laatste benadering slaagde hij in zijn opzet en zou hij volgens u vuistslagen hebben uitgedeeld en getracht hebben u te wurgen (CGVS p.9-11), wat toch een stuk zwaardere feiten zijn dan voorheen. Indien de zaken werkelijk voorvielen zoals u het beschreef, kan dan ook worden verwacht dat u op zijn minst opnieuw klacht zou neerleggen bij het parket en/of de politie. Temeer daar u uw belager sinds uw laatste aangifte nog drie keer opnieuw zou hebben gezien, telkens op verschillende locaties (CGVS p.9-11), en u zo wellicht bijkomende gegevens en aanknopingspunten had kunnen verschaffen aan de bevoegde diensten. Bovendien verklaarde u dat uw gezin ook in gevaar was door uw situatie (CGVS p.7). Dit maakt het nog vreemder dat u zomaar het land zou verlaten zonder politie en/of parket opnieuw op de hoogte te stellen, terwijl uw moeder, stiefvader en zussen op dezelfde plaats bleven wonen hoewel zij mogelijks (ook) hinder konden ondervinden van uw belager (zie DVZ-verklaring, vragen 10, 13 en 18). Uw gedrag in dit verband plaatst verdere twijfels bij het verloop van uw beweerdde problemen en impliceert overigens dat u niet alle, redelijk te verwachten, mogelijkheden hebt uitgeput om plaatselijke bescherming te bekomen.

De reden die u opgaf om na uw tweede aangifte (van 7 maart 2022) het parket en/of de politie niet meer te raadplegen, kan overigens niet overtuigen. U stelde hieromtrent als volgt: "Ik had ook gedacht om een derde keer klacht in te dienen, nogmaals. Maar als het zoals bij de vorige twee keren zou zijn, dat ze niks doen, deze keer gaan ze dan al zeker niets gaan doen" (CGVS p.11). Uw verklaringen missen echter feitelijke grondslag. Uit de door u neergelegde documenten blijkt namelijk duidelijk dat de ordediensten u wel degelijk bijgestaan hebben en opraden naar aanleiding van uw klacht. Zo blijkt uit het aangiftedocument van uw eerste klacht (van 3 maart 2022) dat uw verklaringen uitvoerig werden opgetekend en de beambte u tal van gedetailleerde bijvragen stelde over uw zaak. Vervolgens stuurde zij uw klacht door naar twee politiestations in uw buurt, met name deze van Jamundi en La Flora. Uit de documentatie van uw tweede klacht (van 7 maart 2022) blijkt eveneens dat uw verklaringen toen grondig en in detail werden opgetekend en vervolgens werden overgemaakt aan de twee voornoemde politiestations. Het vermeldt verder dat de recherche naar aanleiding van uw klacht opbelden om bijkomende gegevens te vragen over uw belager, dat zij een 'tijds-, plaats- en modaliteitsbepaling' probeerden te creëren, en dat zij nagingen of er bewakingscamera's waren in de buurt van waar uw aanvaring had plaatsgevonden (zie vertaling parketaangiftes in map 'landeninformatie' adm. dossier). Dat u beide aangifteformulieren niet onmiddellijk doorgestuurd kreeg toen u dit via e-mail aan het parket verzocht en zij in hun antwoord eerst alleen het volgnummer van uw zaak overmaakten (CGVS p.10), verandert daar niets aan. Er werd wel degelijk een onderzoek gevoerd in uw zaak. Dat er uiteindelijk geen dader werd gevat, verandert dat evenmin. Zo concludeerde het parket: "De uitkomst van die analyse is aldus dat het onmogelijk blijkt om concrete en pertinente onderzoekshandelingen te stellen. Het ontbreekt immers aan primaire elementen ter houvast om verhoren te stellen, bewijzen te vergaren of andere bewijsmiddelen te bekomen. Het volkomen gebrek aan gegevens blijkt overduidelijk. Daarom kan het opsporingsonderzoek niet ingesteld worden. Dat kan immers geen resultaat opbrengen, behalve dan het louter formalistisch uitvoeren van de procedure. De identiteit van de dader(s) is immers ongekend en de mogelijkheid bestaat [dat deze], althans voorlopig, niet aan de weet te komen valt. [...] [waardoor] het sepot aangewezen is" (zie vertaling parketaangiftes in map 'landeninformatie' adm. dossier). Uw zaak werd met andere woorden geseponeerd omdat er gewoonweg onvoldoende leads waren, niet omdat de autoriteiten u niet wilden bijstaan. Daarbij kan nog worden toegevoegd – en hier herhaalt het CGVS zich – dat u na 7 maart 2022 geen bijkomende aangifte(s) hebt ingediend bij de autoriteiten, hoewel u verklaarde dat u sindsdien nog drie nieuwe aanvaringen met uw belager kende en u met andere woorden over mogelijks nuttige gegevens beschikte voor het politieonderzoek (zie supra). Dit plaatst uw bewering, als zouden zij niets voor u hebben gedaan (CGVS p.10), in een nog vreemder daglicht. Er kan namelijk bezwaarlijk verwacht worden dat de autoriteiten zouden optreden naar aanleiding van feiten waarvan zij niet op de hoogte gesteld werden.

Bovendien is het zo dat, indien het CGVS uw problemen met voornoemde man volledig zou aannemen op de manier zoals u het beschreef, quod non, u geen indicaties aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat u in de toekomst nog problemen met hem zou moeten ondervinden. Zoals eerder aangestipt, maakte hij geen contact meer met u in de drie weken voor uw vertrek en komt u niet verder dan vage vermoedens wanneer u verklaart dat uw familieleden hem sindsdien nog zouden hebben opgemerkt (zie supra). U toont hoe dan ook geen actuele vrees aan tegenover deze persoon.

Voorts moet worden vastgesteld dat verschillende elementen uit uw verklaringen erop wijzen dat u in Colombia een normaal leven hebt kunnen uitbouwen en dit ook het geval moet zijn bij terugkeer. Zo behaalde u er een universitair diploma als verpleegkundig-paramedisch assistent en kon u van uw hobby uw werk maken, met name het geven van drag-optredens (CGVS p.6, p.15). Wat betreft uw familie, gaf u weliswaar aan dat uw vader uw geaardheid nooit aanvaard heeft en hij u daarom beledigde en u driemaal geslagen heeft. Daardoor is jullie contact verwaterd (CGVS p.5). U dient ter staving hiervan enkele foto's neer (CGVS p.12; zie map 'documenten' in adm. dossier). Hoe laakbaar ook, is het zo dat u desondanks wel over een ondersteunend netwerk van andere familieleden beschikt, met name uw moeder en stiefvader. Zo verklaarde u dat, toen u hen voor het eerst vertelde over uw geaardheid, uw stiefvader eerder neutraal reageerde en uw moeder een beetje droevig, maar later kwamen zij wel tot inzicht: "sindsdien aanvaardden ze mij wel, ze ondersteunen mij ook in mijn drag, en ze vinden het ook wel leuk" (CGVS p.7). Ook het gegeven dat zij u steeds onderdak verleenden (CGVS p.5), financieel ondersteunden (CGVS p.6) en uw vliegtickets naar België hielpen bekostigen (CGVS p.7), illustreert dat jullie er goede banden op nahouden. Daarnaast kon u in Colombia rekenen op een vriendenkring en staat u van hieruit nog steeds in contact met een aantal hechte vrienden (CGVS p.4). Uw vrienden zijn op de hoogte van uw seksuele geaardheid en een groot deel van hen behoort zelf ook tot de LGBT-gemeenschap (CGVS p.7). Uit uw publieke Instagramprofiel, dat u tijdens het persoonlijk onderhoud opgaf en waarop de meeste foto's dateren van in Colombia (CGVS p.4), blijkt bovendien dat u in het openbaar met hen kon samenkomen en uitgaan en jullie daarbij zichzelf konden uitdrukken (zie schermopnames in map 'landeninformatie' adm. dossier). Het gegeven dat u op dat profiel veelvuldig foto's postte van uzelf, al dan niet samen met uw vrienden, in de context van uw voorstellingen als dragqueen, maakt overigens dat uw verklaring dat u in Colombia niet in make-up naar buiten kwam zoals hier en u steeds 'als heteroseksueel gekleed ging' (CGVS p.11), niet kan worden aangenomen. De vele foto's die u publiceerde wijzen er juist op dat u, toch in zekere mate, uw geaardheid en identiteit openlijk kon beleven en tentoon spreiden naar de buitenwereld toe. Ook het gegeven dat u sinds een relatie van acht jaar heeft gehad met een man (CGVS p.7), illustreert dit.

U stelde voorts nog dat u bij terugkeer geen consistente behandeling zou kunnen krijgen tegen hiv, doch hier moet worden opgemerkt dat uw vrees in wezen hypothetisch is. Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt immers dat u pas toen u in België was ontdekt heeft dat u seropositief bent (CGVS p.3, p.13; zie map 'documenten' adm. dossier). Voor het overige toont het gegeven dat een vriend van u sinds om de haverklap van geneesmiddelen diende te wisselen, niet aan dat u er nergens op het Colombiaanse grondgebied degelijke hiv-behandelingen voor u beschikbaar zouden zijn (CGVS p.13). Het blijft overigens een blote bewering. Hoe dan ook wijst het CGVS erop dat de beoordeling van dergelijke medische problematieken een exclusieve bevoegdheid van de DVZ is, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of uw deze aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). U dient zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

U stelde eveneens dat u psychologische ondersteuning nodig hebt omdat u nog niet goed weet hoe om te gaan met uw hiv-infectie (CGVS p.13). Het CGVS kan hier begrip voor opbrengen doch merkt op dat er in Colombia ook psychologen en psychiaters zijn en het u vrij staat om daar, bij een terugkeer, een beroep op te doen.

Aangaande uw medische (en bijhorende psychische) toestand haalde u weliswaar nog aan dat uw vader u heeft uitgeschreven van zijn ziekteverzekering nadat hij ontdekte dat u homoseksueel bent en aan drag doet (CGVS p.11-12). Los van het feit dat ook dit slechts een losse bewering betreft, blijkt daarbuiten nergens uit uw verklaringen dat uw financiële situatie in Colombia dermate precair zou zijn dat u – als volwassen man met een universitair diploma – niet zelf in uw levensonderhoud en, indien nodig, een medische verzekering, zou kunnen voorzien. Bovendien kon u in het verleden rekenen op de (financiële) steun van uw andere gezinsleden, zoals eerder werd toegelicht, en kunt u dit indien nodig in de toekomst opnieuw doen. Uw verdere bewering als zou u nergens werk kunnen vinden met uw paramedisch diploma omdat men overal twee jaar ervaring eist (CGVS p.6), kan overigens niet worden gevolgd. Los van het feit dat op zich al weinig aannemelijk overkomt, is het hoogst opmerkelijk – en kort gezegd ongeloofwaardig – dat u niet zou weten waar uw mede-afgestudeerden op dit moment aan de slag zijn, want u zou het contact met hen verloren hebben (CGVS p.15). Echter, indien u werkelijk al van in het begin nergens werk kon vinden met uw diploma, dan zou het niet meer dan logisch zijn dat u hen zou contacteren voor advies daaromtrent, en zou u ongetwijfeld op de hoogte zijn van hun reilen en zeilen. Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming, bestaat. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde op basis van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen niet leiden tot een ander besluit. Uw paspoort kan hoogstens bewijs leveren voor uw identiteit, herkomst en nationaliteit, elementen die niet worden betwist en die in deze beslissing niet ter discussie staan. De kopieën van uw vliegtickets bevestigen uw reisroute naar België, die evenmin ter discussie staat. Uw medische documenten tonen aan dat u seropositief bent, en dat u in België naar verschillende raadplegingen ging voor de verdere behandeling hiervan. Uw medische aandoening op zich biedt echter geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming (zie supra). Daarnaast diende u de twee voornoemde aangiftes in en uw bijhorende correspondentie hieromtrent met het Colombiaanse parket. Hierboven werd reeds gemotiveerd dat uit deze documenten duidelijk volgt dat de autoriteiten u hebben bijgestaan en zij, in de mate van het mogelijke, doeltreffende maatregelen hebben genomen naar aanleiding van uw klacht. Belangrijk om toe te voegen is dat deze formulieren op zich de twijfels aangaande het precieze verloop uw asielrelaas niet kunnen wegnemen. Eender wie kan immers eender welke verklaring gaan afleggen. De krantenartikelen en berichten op sociale media omtrent de situatie van LGBT-personen in Colombia en terroristische groeperingen die homo's zouden vermoorden, beschrijven verder een algemene situatie in uw land van herkomst. U dient echter in concreto aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft en/of een reëel risico op ernstige schade loopt, wat niet is gebleken. Verder legde u een bundel foto's neer, te beginnen bij foto's van verwondingen. Dat deze ontsprongen nadat u uw vader inlichtte over uw geaardheid en hij u daarom sloeg, wordt op zich niet betwist, doch dit rechtvaardigt geen internationaal beschermingsstatuut. U heeft andere familieleden bij wie u terecht kon en de feiten waarvan sprake houden overigens geen verband met uw beweerde vertrekaanleiding (CGVS p.8-13). Op de andere foto's bent u afgebeeld als uw dragqueen-alter ego. Dat u een dragqueen-alter ego heeft, wordt door het CGVS evenmin betwist doch, waar u toelicht dat u in Colombia deelnam aan marsen en betogingen waar u in drag met spandoeken en borden liep (CGVS p.6, p.12), moet worden opgemerkt dat deze foto's dit geenszins kunnen staven. Uit deze afbeeldingen kan namelijk niet worden afgeleid dat u aan dergelijk soort protest zou hebben deelgenomen en, zelfs indien dat het geval zou zijn, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u louter omwille hiervan nood heeft aan internationale bescherming. Als laatste liet u een video overmaken (waarin een pruik te zien is die door geweld op de grond viel) ter staving van het incident waarbij een zestal mannen u 's nachts op straat belaagden (CGVS p.8). Dit hoeft op zich niet te worden betwist. Echter is eerder reeds gebleken dat u geen actuele vrees aannemelijk maakt op basis van dit incident en u, dit terzijde, niet aantoont dat de Colombiaanse autoriteiten u niet zouden willen of kunnen bijstaan in geval van toekomstige problemen met derden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus

Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook meent verzoekende partij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoekende partij benadrukt dat haar seksuele geaardheid niet in twijfel wordt getrokken. Zij vervolgt dat de commissaris-generaal slechts een gedeeltelijke lezing maakt van de beschikbare landinformatie aangaande de situatie van de LGBTI-gemeenschap in Colombia en meent dat uit de beschikbare informatie blijkt dat zij wel degelijk nog steeds worden geconfronteerd met discriminatie, geweld en stigmatisering. Verzoekende partij meent dat het loutere feit om zich te uiten als een homoseksuele man voldoende is om te concluderen tot een vrees voor vervolging. Te meer daar het CGVS niet betwist dat zij voor het publiek bekend is als *dragqueen*.

In een volgend onderdeel van het middel gaat verzoekende partij in op het feit dat zij in België gediagnosticeerd werd als HIV-positief. Verzoekende partij meent dat zij logischerwijze geen persoonlijke discriminatie kan delen op basis van haar hoedanigheid van HIV-patiënt aangezien zij pas in België gediagnosticeerd werd. Daarnaast hekelt verzoekende partij dat de commissaris-generaal met geen woord repte over de discriminatie die iemand die HIV-positief is zou kunnen kennen bij de toegang tot de gezondheidszorg en verwijst zij naar rapporten en een arrest van de Raad.

Verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) hoewel de seksuele geaardheid van verzoekende partij niet in twijfel wordt getrokken, moet worden benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Op basis van de beschikbare informatie kan immers niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van de vraag van verzoekende partij naar internationale bescherming, waarbij verzoekende partij haar vrees voor vervolging *in concreto* moet aantonen, blijft dan ook noodzakelijk;

(ii) verzoekende partij slaagt er echter niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen vermits: (a) uit de verklaringen van verzoekende partij aangaande de aanvaring op 19 februari 2022 niet volgt dat zij een vooraf uitgekozen doelwit was, er geen

goede redenen zijn om aan te nemen dat zij in de toekomst opnieuw hinder zou moeten ondervinden van deze groep mannen en bovendien moet worden vastgesteld dat zij zich in het geval van eventuele problemen met derden in de toekomst kan wenden tot de Colombiaanse autoriteiten, (b) met betrekking tot de bewering dat verzoekende partij meermaals werd geviseerd door een onbekende man die haar stalkte omdat hij met haar naar bed wou, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt, het niet aannemelijk is dat verzoekende partij er telkens in slaagde om aan haar belager te ontkomen, verzoekende partij zich slechts baseert op vermoedens en veronderstellingen waar zij stelt dat haar moeder en stiefvader bij drie gelegenheden na haar vertrek een bestelwagen hebben zien rondrijden in de buurt van haar huis met een bestuurder die beantwoordt aan de fysieke kenmerken van de man die haar stalkte, (c) het merkwaardig is dat verzoekende partij slechts twee aangiftes deed, terwijl de dader haar na de laatste aangifte nog drie keer probeerde te benaderen, terwijl verzoekende partij verklaart dat ook haar gezin in gevaar was door haar situatie en haar reden om het parket en/of de politie niet meer te contacteren niet kan overtuigen nu uit de voorgelegde aangiftes bezwaarlijk kan blijken dat de Colombiaanse autoriteiten niets voor haar zouden hebben gedaan, (d) zelfs zo geloof zou worden gehecht aan de beweerdde problemen met voornoemde man – *quod non* – zijn er geen indicaties waaruit blijkt dat verzoekende partij in de toekomst nog problemen met hem zou moeten ondervinden;

(iii) verschillende elementen uit de verklaringen van verzoekende partij wijzen erop dat zij in Colombia een normaal leven heeft kunnen uitbouwen en dit ook het geval moet zijn bij haar terugkeer;

(iv) waar verzoekende partij stelt dat zij bij haar terugkeer geen consistente behandeling zou kunnen krijgen tegen HIV, moet worden opgemerkt dat (a) haar vrees in wezen hypothetisch is, zij voor het overige niet aantoont dat er nergens op het Colombiaanse grondgebied degelijke HIV-behandelingen voor haar beschikbaar zouden zijn en hoe dan ook moet worden opgemerkt dat dergelijke medische problematieken tot de exclusieve bevoegdheid behoren van de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoekende partij zich dient te wenden tot de geëigende procedure, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, (b) in zoverre verzoekende partij in dit verband nog opmerkt nood te hebben aan psychologische ondersteuning, moet opgemerkt dat er in Colombia ook psychologen en psychiaters zijn en het haar vrij staat om daar, bij een terugkeer, beroep op te doen, (c) waar verzoekende partij aanhaalt dat haar vader haar heeft uitgeschreven van zijn ziekteverzekering nadat hij ontdekte dat zij homoseksueel is en aan *drag* doet, moet worden opgemerkt dat – los van het feit dat dit slechts een blote bewering is – uit niets blijkt dat de financiële toestand van verzoekende partij in Colombia dermate precair is dat zij niet zelf in haar levensonderhoud en, indien nodig, een medische verzekering zou kunnen voorzien; de verdere bewering als zou verzoekende partij nergens werk kunnen vinden met haar paramedisch diploma kan overigens evenmin worden gevolgd;

(v) de documenten die verzoekende partij voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vi) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekende partij vreest bij terugkeer naar Colombia te worden geconfronteerd met haar belager die haar stalkte en seksueel wilde misbruiken, alsook vreest zij de algemene homofobie in Colombia en een groepering die erop uit is om personen behorende tot de LGBTI-gemeenschap te vermoorden. Verder haalt verzoekende partij aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen consistente behandeling tegen HIV zou kunnen verkrijgen, noch psychologische hulpverlening.

3.3.4.2. *In casu* wordt de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij en het feit dat zij een *dragqueen-alter ego* heeft niet in twijfel getrokken.

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen, blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders, deels via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen. Er is een *anti-discriminatie*wetgeving die erop is gericht om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat leden van de LGBTI-gemeenschap net zoals de heterobevolking school lopen, verder studeren, een professionele loopbaan uitbouwen en deelnemen aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven. Ze zijn zichtbaar aanwezig in de samenleving. Er blijkt verder dat meerdere Colombiaanse steden LGBTI-gemeenschappen kennen, zoals Bogotá, Cartagena en Medellín, waar feesten of demonstraties van de LGBTI-gemeenschap plaatsvinden. Er is verder een actief middenveld dat bijdraagt aan het publieke debat en dat weegt op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTI-gemeenschap in Colombia. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBTI-vriendelijk.

Evenwel is er, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBTI-persoon, in de praktijk nog sprake van veel discriminatie, vooroordelen en stigmatisering, homofobie alsook van bedreigingen en geweld, inclusief seksuele agressie, vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In sommige gevallen maken ook overheidsactoren zich hieraan schuldig en zijn er meerdere gevallen van politiegeweld. Derhalve wordt in het artikel "*LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice*" van Washington Office on Latin America (WOLA) van 3 juli 2020 gesproken over de Colombiaanse paradox waarbij er ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende sterke juridische verwezenlijkingen en een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds een hoog aantal geweldplegingen bestaan ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders.

Op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie blijkt de situatie in Colombia, zoals deze wordt gekenmerkt door de '*Colombiaanse paradox*', en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTI-persoon, waardoor elke homoseksueel in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Verzoekende partij brengt geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat zij louter omwille van haar seksuele geaardheid of genderidentiteit en haar aanwezigheid in Colombia een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. Uit de informatie waarnaar verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst kan immers niet worden afgeleid dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging van LGBTI-persoon.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeken om internationale bescherming van LGBTI-persoon uit Colombia met verhoogde waakzaamheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hetgeen tevens wordt bevestigd in de richtlijnen van UNHCR waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst en waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een potentieel risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, "*Eligibility*

Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia", september 2015, p. 48-49: "Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds"). Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk, waarbij verzoekende partij haar vrees om bij terugkeer in Colombia vervolgd te worden omwille van haar homoseksuele geaardheid moet individualiseren en *in concreto* aannemelijk moet maken.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid. In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: "Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context."

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Colombia te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van haar homoseksuele geaardheid, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTI-personen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en met het gegeven dat er in Colombia, ondanks wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofob geweld tegen te gaan, in de praktijk niet steeds soelaas geboden wordt omwille van een gebrekkige toepassing ervan en eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, te benadrukken, doet verzoekende partij geen afbreuk aan voorgaande overwegingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia op zich zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoekende partij dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat zij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd omwille van haar homoseksuele geaardheid.

3.3.4.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing pertinent gemotiveerd dat verzoekende partij haar geaardheid in Colombia in zekere mate openlijk beleefde, waar dienaangaande staat te lezen als volgt: "Voorts moet worden vastgesteld dat verschillende elementen uit uw verklaringen erop wijzen dat u in Colombia een normaal leven hebt kunnen uitbouwen en dit ook het geval moet zijn bij terugkeer. Zo behaalde u er een universitair diploma als verpleegkundig-paramedisch assistent en kon u van uw hobby uw werk maken, met name het geven van drag-optredens (CGVS p.6, p.15). Wat betreft uw familie, gaf u weliswaar aan dat uw vader uw geaardheid nooit aanvaard heeft en hij u daarom beledigde en u driemaal geslagen heeft. Daardoor is jullie contact verwaterd (CGVS p.5). U dient ter staving hiervan enkele foto's neer (CGVS p.12; zie map 'documenten' in adm. dossier). Hoe laakbaar ook, is het zo dat u desondanks wel over een ondersteunend netwerk van andere familieleden beschikt, met name uw moeder en stiefvader. Zo verklaarde u dat, toen u hen voor het eerst vertelde over uw geaardheid, uw stiefvader eerder neutraal reageerde en uw moeder een beetje droevig, maar later kwamen zij wel tot inzicht: "sindsdien aanvaardden ze mij wel, ze ondersteunen mij ook in mijn drag, en ze vinden het ook

wel leuk” (CGVS p.7). Ook het gegeven dat zij u steeds onderdak verleenden (CGVS p.5), financieel ondersteunden (CGVS p.6) en uw vliegtickets naar België hielpen bekostigen (CGVS p.7), illustreert dat jullie er goede banden op nahouden. Daarnaast kon u in Colombia rekenen op een vriendenkring en staat u van hieruit nog steeds in contact met een aantal hechte vrienden (CGVS p.4). Uw vrienden zijn op de hoogte van uw seksuele geaardheid en een groot deel van hen behoort zelf ook tot de LGBT-gemeenschap (CGVS p.7). Uit uw publieke Instagramprofiel, dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op gaf en waarop de meeste foto's dateren van in Colombia (CGVS p.4), blijkt bovendien dat u in het openbaar met hen kon samenkomen en uitgaan en jullie daarbij zichzelf konden uitdrukken (zie schermopnames in map 'landeninformatie' adm. dossier). Het gegeven dat u op dat profiel veelvuldig foto's postte van uzelf, al dan niet samen met uw vrienden, in de context van uw voorstellingen als dragqueen, maakt overigens dat uw verklaring dat u in Colombia niet in make-up naar buiten kwam zoals hier en u steeds 'als heteroseksueel gekleed ging' (CGVS p.11), niet kan worden aangenomen. De vele foto's die u publiceerde wijzen er juist op dat u, toch in zekere mate, uw geaardheid en identiteit openlijk kon beleven en tentoon spreiden naar de buitenwereld toe. Ook het gegeven dat u sinds een relatie van acht jaar heeft gehad met een man (CGVS p.7), illustreert dit.”

Verzoekende partij voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven in voorliggend verzoekschrift en bevestigt zelfs dat zij publiek gekend is als homoseksueel en *dragqueen*. Bijgevolg blijft de voormelde pertinente motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.3.4.4. In de bestreden beslissing wordt vervolgens uiteengezet dat uit de verklaringen van verzoekende partij voorts geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit blijkt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor actuele en persoonlijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (a) uit de verklaringen van verzoekende partij aangaande de aanvaring op 19 februari 2022 niet volgt dat zij een vooraf uitgekozen doelwit was, er geen goede redenen zijn om aan te nemen dat zij in de toekomst opnieuw hinder zou moeten ondervinden met deze groep mannen en bovendien moet worden vastgesteld dat zij zich in het geval van eventuele problemen met derden in de toekomst kan wenden tot de Colombiaanse autoriteiten, (b) met betrekking tot de bewering dat verzoekende partij meermaals werd gevisieerd door een onbekende man die haar stalkte omdat hij met haar naar bed wou, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt, het niet aannemelijk is dat verzoekende partij er telkens in slaagde om aan haar belager te ontkomen; verzoekende partij zich slechts baseert op vermoedens en veronderstellingen waar zij stelt dat haar moeder en stiefvader bij drie gelegenheden na haar vertrek een bestelwagen hebben zien rondrijden in de buurt van haar huis met een bestuurder die beantwoordt aan de fysieke kenmerken van de man die haar stalkte, (c) het merkwaardig is dat verzoekende partij slechts twee aangiftes deed, terwijl de dader haar na de laatste aangifte nog drie keer probeerde te benaderen, terwijl verzoekende partij verklaart dat ook haar gezin in gevaar was door haar situatie en haar reden om het parket en/of de politie niet meer te contacteren niet kan overtuigen nu uit de voorgelegde aangiftes bezwaarlijk kan blijken dat de Colombiaanse autoriteiten niets voor haar zouden hebben gedaan, (d) zelfs zo geloof zou worden gehecht aan de beweerde problemen met voornoemde man – *quod non* – zijn er geen indicaties waaruit blijkt dat verzoekende partij in de toekomst nog problemen met hem zou moeten ondervinden.

De Raad stelt opnieuw vast dat verzoekende partij geen enkel concreet en valabel argument aanvoert tegen voormelde motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven, door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

3.3.4.5. De situatie van verzoekende partij wordt echter niet alleen gekenmerkt door haar seksuele geaardheid maar ook door haar medische situatie. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij HIV-positief is en dat zij gediagnosticeerd werd in België (administratief dossier, CGVS, p. 3). Dat verzoekende partij HIV-positief is wordt niet betwist door de commissaris-generaal.

Verzoekende partij houdt voor dat zij omwille van haar HIV-aandoening bij terugkeer naar Colombia gediscrimineerd zal worden en de nodige medische zorgen zal worden ontzegd.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijk risico dient *in concreto* te worden aangetoond.

Uit de COI Focus, “Colombia. Seksuele minderheden en transgenders” van 16 februari 2023 blijkt dat de Colombiaanse Grondwet geen specifieke restricties bevat die enkel gelden voor seksuele minderheden en dat er evenmin een wettelijk verbod bestaat op relaties tussen personen van hetzelfde geslacht. Zoals

reeds *supra* aangekaart bestaan er volgens USDOS geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat er in de praktijk weliswaar sprake blijkt te zijn van gevallen van discriminatie inzake het recht op gezondheidszorgen, wat niet alleen blijkt uit de door verzoekende partij aangehaalde artikelen en rapporten in het verzoekschrift (p. 9), maar ook uit de COI Focus, “Colombia. Seksuele minderheden en transgenders” van 16 februari 2023, waarin wordt aangekaart dat er discriminatie kan optreden en dit vooral het geval lijkt te zijn bij transgenders, waarbij twee voorbeelden worden gegeven.

Waar verzoekende partij aankaart dat zij omwille van haar HIV geen recht zal hebben op medische zorgen, stelt de Raad vast dat specifiek, voor wat betreft het recht op behandeling tegen HIV, de COI Focus, “Colombia. Seksuele minderheden en transgenders” van 16 februari 2023 op uitgebreide wijze stelt wat volgt:

“Volgens de meest recente cijfers van eind 2022 leven er in Colombia ongeveer 134.636 mensen met hiv, waarvan 77,41 % mannen, voornamelijk binnen de leeftijdscategorie van 25 tot 34 jaar. De meeste gedetecteerde gevallen zijn geconcentreerd in Bogotá, Antioquia en Valle del Cauca. Het Global Fund to Fight Aids, Tuberculosis en Malaria schat dat eind 2022 ongeveer 40.000 mensen in Colombia niet weten dat zij besmet zijn met hiv. In augustus 2022 is men gestart met een proefproject in zeven steden (Bogotá, Medellín, Cali, Cartagena de Indias, Barranquilla, Pereira en Bucaramanga) waar men via een app een gratis hiv-detectietest kan aanvragen die men thuis kan uitvoeren. Dit om het aantal personen dat op de hoogte is van hun besmettingsstatus op te krikken.

Colombia heeft de op drie na hoogste aantal personen besmet met hiv/aids van alle Latijns-Amerikaanse landen en wetenschappelijk onderzoek van januari 2021 toont aan dat het aantal vastgestelde gevallen toeneemt. Ondanks deze stijging bleef het aids-sterftecijfer de laatste jaren stabiel. Volgens de onderzoekers hebben alle Colombianen en legale migranten toegang tot antiretrovirale therapie (ART) maar deze is niet in alle delen van het land even toegankelijk. De recente immigratiestroom van Venezolanen draagt ook bij aan de uitbreiding van de hiv-epidemie in Colombia. Gezien de ineenstorting van het gezondheidszorgsysteem in Venezuela, migreren Venezolanen met hiv naar Colombia op zoek naar behandeling. Hoewel immigranten met permanente verblijfsvergunningen volledige toegang hebben tot het gezondheidszorgsysteem, inclusief gratis ART, heeft de massale toestroom van Venezolanen in Colombia geleid tot een overbelasting van het systeem waardoor er veel vertragingen worden gemeld.

De toegang tot gezondheidszorg voor Venezolanen zonder verblijfsstatus werd initieel ook beperkt tot een enge definitie van spoedhulp wat de toegang tot ART bemoeilijkte. In 2021 oordeelde het Grondwettelijk Hof van Colombia dat ART essentieel is voor het overleven van een hiv-patiënt, ongeacht de migratiestatus, en dat de noodzakelijke diensten steeds moeten worden toegekend. Het rapport van het USDOS van maart 2022 geeft aan dat er meldingen waren van maatschappelijk geweld of van discriminatie ten aanzien van personen die lijden aan hiv/aids. In een overheidssurvey uit 2015, dat wordt aangehaald door USDOS, geeft 78 % van de personen met hiv of aids aan discriminatie te ondervinden. Het rapport vermeldt echter niets over een eventuele andere behandeling van seksuele minderheden en transgenders met hiv ten opzichte van personen met hiv die niet tot deze gemeenschap behoren.

Een wetenschappelijk onderzoek, gepubliceerd in september 2022 in het International Journal of Environmental Research and Public Health, gaat na of de wettelijke bescherming van mensen met hiv in Colombia toereikend is. De onderzoekers concluderen dat het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen. De onderzoekers baseren zich hiervoor onder andere op een aantal recente rechtszaken (2021-2022) die USDOS, door personen met hiv werden aangespannen voor het Grondwettelijk Hof, om bijvoorbeeld discriminatie in de werkomgeving of in de gezondheidszorg aan te klagen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze discriminatie plaatsvond en verplichtte de aangeklaagde partij de discriminatie ongedaan te maken. De onderzoekers besluiten:

“The specific decrees and laws guaranteeing the rights and duties of people with HIV/AIDS have been very important to improve the quality of life of these people, and represent progress toward addressing the obstacles and barriers that they encounter in various spheres of life. In addition, these regulations provide legal certainty and protect human rights and fundamental freedoms. Although the legal framework formally guarantees the rights of people with HIV/AIDS in Colombia, this population still suffers violations of protected rights. [...] The violation of these rights is confirmed in the tutela judgments analyzed, since the Constitutional Court concluded the violation of these rights and expressed the obligation to take the necessary measures to restore the violated rights.”

Verder verwijzen de onderzoekers ook op de aanpassing van artikel 370 van het Strafwetboek, het welke mensen met hiv verbod handelingen te stellen waardoor ze andere mensen konden besmetten. Hierop

stond een straf van zes tot twaalf jaar gevangenis. Dit artikel werd in 2019 door het Grondwettelijk Hof ongrondwettelijk verklaard.¹⁶⁷ Het onderzoek vermeldt niets over de specifieke situatie van personen uit de LGBT-gemeenschap met hiv.

Het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt evenmin iets over LGBT-persone die lijden aan hiv.

Op 28 september 2021 werd het rapport HIVdas Truncadas voorgesteld, opgesteld door Caribe Afirmativo en Red Somos, in samenwerking met José Fernando Serrano, hoogleraar aan de Universidad de los Andes. Het rapport gaat over de ervaringen van mensen met hiv ten tijde van het gewapende conflict. Het legt aan de hand van vele getuigenissen, waaronder de interviews met vijftien LGBTIQ-persone die hiv-positief zijn, bloot hoe hier systematische vervolging heeft plaatsgevonden tegen deze persone. Het rapport vermeldt het geweld dat werd gebruikt door de gewapende groeperingen die verschillende gebieden en gezondheidsdiensten controleerden, zoals bijvoorbeeld in Vista Hermosa (departement Meta) waar de FARC-EP de hele gemeenschap dwong om hiv-testen af te leggen. Het rapport werd eveneens overgemaakt aan de Waarheidscommissie.”

Aldus blijkt dat (a) alle Colombianen en legale migranten toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART); (b) het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is, maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen; (c) het Colombiaanse Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken tegen discriminatie; (d) het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, niets vermeldt over LGBT-persone die lijden aan HIV.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie en hoewel er nog sprake kan zijn van discriminatie ten aanzien van persone met HIV, kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia, die lijdt aan HIV, met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dat homoseksuelen met HIV anders behandeld worden, vindt geen steun in de meest recente landeninformatie die voorligt.

De commissaris-generaal oordeelt vervolgens op goede gronden als volgt:

“U stelde voorts nog dat u bij terugkeer geen consistente behandeling zou kunnen krijgen tegen hiv, doch hier moet worden opgemerkt dat uw vrees in wezen hypothetisch is. Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt immers dat u pas toen u in België was ontdekt heeft dat u seropositief bent (CGVS p.3, p.13; zie map ‘documenten’ adm. dossier). Voor het overige toont het gegeven dat een vriend van u ginds om de haverklap van geneesmiddelen diende te wisselen, niet aan dat u er nergens op het Colombiaanse grondgebied degelijke hiv-behandelingen voor u beschikbaar zouden zijn (CGVS p.13). Het blijft overigens een blote bewering.

(...)

U stelde eveneens dat u psychologische ondersteuning nodig hebt omdat u nog niet goed weet hoe om te gaan met uw hiv-infectie (CGVS p.13). Het CGVS kan hier begrip voor opbrengen doch merkt op dat er in Colombia ook psychologen en psychiaters zijn en het u vrij staat om daar, bij een terugkeer, een beroep op te doen.

Aangaande uw medische (en bijhorende psychische) toestand haalde u weliswaar nog aan dat uw vader u heeft uitgeschreven van zijn ziekteverzekering nadat hij ontdekte dat u homoseksueel bent en aan drag doet (CGVS p.11-12). Los van het feit dat ook dit slechts een losse bewering betreft, blijkt daarbuiten nergens uit uw verklaringen dat uw financiële situatie in Colombia dermate precair zou zijn dat u – als volwassen man met een universitair diploma – niet zelf in uw levensonderhoud en, indien nodig, een medische verzekering, zou kunnen voorzien. Bovendien kon u in het verleden rekenen op de (financiële) steun van uw andere gezinsleden, zoals eerder werd toegelicht, en kunt u dit indien nodig in de toekomst opnieuw doen. Uw verdere bewering als zou u nergens werk kunnen vinden met uw paramedisch diploma omdat men overal twee jaar ervaring eist (CGVS p.6), kan overigens niet worden gevolgd. Los van het feit dat op zich al weinig aannemelijk overkomt, is het hoogst opmerkelijk – en kort gezegd ongeloofwaardig – dat u niet zou weten waar uw mede-afgestudeerden op dit moment aan de slag zijn, want u zou het contact met hen verloren hebben (CGVS p.15). Echter, indien u werkelijk al van in het begin nergens werk kon vinden met uw diploma, dan zou het niet meer dan logisch zijn dat u hen zou contacteren voor advies daaromtrent, en zou u ongetwijfeld op de hoogte zijn van hun reilen en zeilen.”

Bovendien dient de commissaris-generaal te worden bijgetreden waar deze in dit verband nog pertinent opmerkt:

“Hoe dan ook wijst het CGVS erop dat de beoordeling van dergelijke medische problematieken een exclusieve bevoegdheid van de DVZ is, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of uw deze

aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). U dient zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

Gelet op voorgaande toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat zij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd omwille van haar HIV -besmetting als homoseksueel.

3.3.4.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht dan wel dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg en/of actueel zijn. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdoleerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het

vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoekende partij brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

3.3.5.3. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond

is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd *in casu* niet geloofwaardig en/of zwaarwichtig genoeg bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Colombia. Bijgevolg is de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Waar verzoekende partij in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET